

אנשי נואי'בה יושבים על גחלים. הברירה

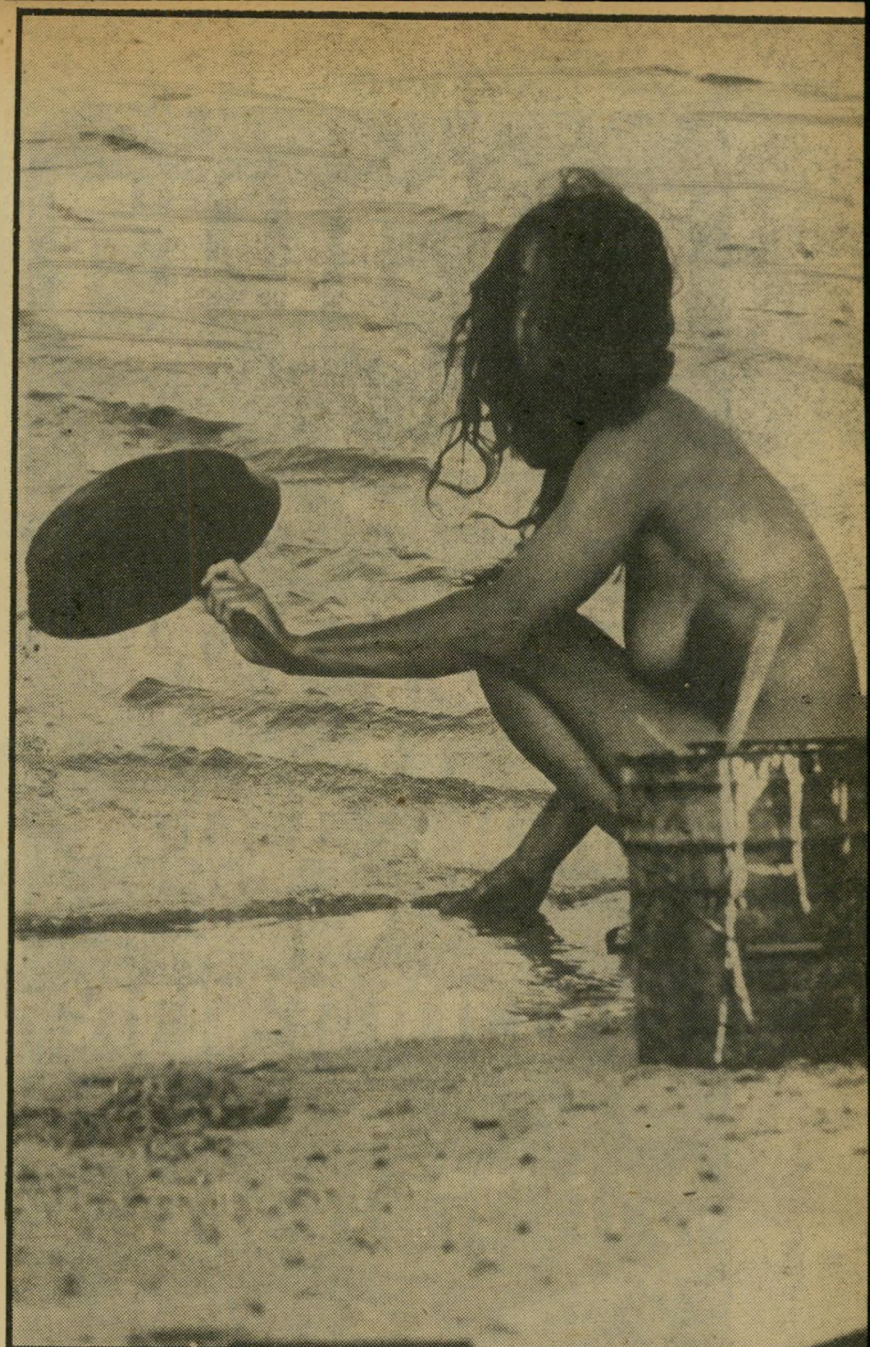
חולות לוחטים

מרי'ן ושות' חברו הקרוב של מרי'ן, השקנאי החכם, הוא משה רון מהנהלת בית-הארחה. שניהם מתכוונים להישאר במקום עד כמה שאפשר. מרי'ן יאכל דגים קפואים ומשה רון ישמע את צרותיהן של החירות.

כאשר הפגינו תושבי ימית מול בניין הכנסת, אחרי ועידת קאמפ-דייוויד, הצטרפו אליהם גם תושבי נביעות. מאז — שקט. הם אינם אומרים את דברם בקולי-

שורים. ברוונים וארנבות התנועעו בשקט. החייבר של נביעות עמד לפני כיבוי אורות. התושבים סיימו את עבודתם והת-כוננו לדיונים שיימשכו אל תוך הלילה.

לנביעות מגיעים טיפוסים שונים ומשונים. יש כאלה שנוסעים שעות רבות כדי להתפשט; חלקם כדי לחזור שזופים בכל אברי גופם וחלקם כדי להרגיש: „סוף-סוף, גם אני זרוק אמיתי“.

זרקה בחוף

ה חלה הספירה לאחור. עוד שנה, עוד פסטיבל, חגיגה אחת נוספת. סוף „הזרוקים“ ישובו צפונה, ה"ערומים" יחפ-שו מקום אחר ותושבי נביעות יתגוררו, אולי, בנביעות אחרת. בינתיים מנסים למצות כל רגע שנותר. אין חושבים על הת-קלות, אבל מכינים אותה. אין חושבים על פיצויים, אך מגדילים את הרכוש. אין מפגינים ואין צועקים, אך מתכננים את הצעדים הבאים בקפידה. נביעות-נואי'בה שוכנת במרחק של 75 קילומטרים דרומית לאילת. בעוד שלוש שנים תפונה ותחזור, לכל הנראה, לריבו-נות מצרית. שעות היום חמות מאד. „חמישים מע-לות בצל“, מספרים התושבים. בלילה קר, „לפעמים אפילו לוקחים סוודר!“ הם מציי-נים. שעות אחרי-הצהריים הן הנחות ביותר. ילדים רבים מתרוצצים בין הבתים, הגשמים יושבות ומשוחחות, „על כוס קפה כמו בדינגוף“ הן מבטיחות לכל הספי-קים, והבעלים מטיילים על חוף-הים ומס-תכלים בחתיכות.

חיפשנו

זרכים אחרות

ע רב בנביעות. מרי'ן, פורטונה ומרדכי קיבלו ארוחת-ערב. מרי'ן קיבל דגים שי-אינם מטוגנים ואינם מבושלים, חלילה, הם היו קפואים. הוא עילעל בגרונו ועיניו הקטנות והעגולות התרוצצו בהנאה מעל מקורו רב החשיבות. פורטונה ומרדכי בעלה, קפצו בהנאה כשקיבלו ערימת מל-נים ובגנות. זנבם נתלה על אחד משלבי הסולם וישבנם הורדרד עלה וירד בעלי-זות.

אחרי חצי שעה השתרר שקט. זוג הקר-ים נכנס למיבנה-העץ המישפחתי שלו. מרי'ן השקנאי הגדול והחכם עמד מהורר-הו והסתכל בכרבורה יספהיה ששטה בכרי-כה. התיישב המאולף גמר לשחק במילחמות-

פולשים מצפון לא רק בחורות מתערטלות בנואי'בה, גם גברים מרגי-שים שם רחוקים מהציויליזציה ופושטים את בגדיהם.

בני האקום התושבים הבדווים של נואי'בה התיידדו עם תושבי המקום, ושני הצדדים עושים ככל יכולתם, כדי להתפרנס. אלה מוכרים גאלביות ואלה מוכרים לחם.